เย็นนี้อาทิตย์อัสดง...รุ่งขึ้นอรุณสวัสดิ์ สรวิชญ์ย ศรีอารยา

ย พ.ศ. 2509...โ ใครก็ได้มาช่วยกันเร็ว! รางเหมืองมันหล่นลงมาทับเด็กโ ย เสียงของชายคนหนึ่งซึ่งทำงานใกล้รางลำเลียงแร่ดีบุกย มองเห็นย ย ย อุบัติเหตุจากด้านบน ส่งเสียงร้องตะโกนโหวกเหวกให้คนที่อยู่ข้างล่าง ให้รีบเข้าไปช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บ
นางสอเหลี่ยน หญิงวัยยี่สิบเก้าปีรูปร่างผอมบาง ผ่านการคลอดบุตรมาแล้วสองคนย เงยหน้าจากท่ายืนโก้งโค้งร่อนแร่ที่อยู่ท้ายราง พร้อมกับพวกผู้หญิงอีกหลายคน
นางใจหายวูบ เกรงว่าเรื่องเลวร้ายอาจจะเกิดขึ้นกับลูกชายจอมซุกซนสองคน ที่กำลังเล่นอยู่บริเวณนั้น จึงรุดวิ่งตรงไปยังที่เกิดเหตุทันที
ชายฉกรรจ์หลายคนกำลังช่วยรื้อเศษไม้ ที่หล่นลงมาทับเด็กชายวัยไล่เลี่ยกัน นางได้แต่ภาวนาในใจว่า อย่าให้เป็นลูกชายของตนเลย
โ โครงนั่งร้านไม้พังกา (โกงกาง) ถ้าไม่กู้แร่ขึ้นจากราง หลายวันด้วยแล้ว ทำให้ไม้มันรับน้ำหนัก ที่เพิ่มมากขึ้นไม่ไหว มันก็พังง่ายๆย วันก่อนนายหัวได้มาไล่พวกเด็กๆ ไม่ให้มาเล่นห้อยโหนแถวนี้ แต่ไอ้หนุ้ยลูกของอีสาว มันไม่เชื่อฟัง พอลับตามันก็แอบมาเล่นกับอีเหมี้ยลูกไอ้ศักดิ์อีก นี่ยังดีแค่ขาหัก ยังลูกของอีเหลี่ยนก่อน ทั้งดื้อทั้งด้านเหมือนลูกลิงมาเกิดโ
ความห่วงใยต่อความปลอดภัยของลูกชาย ตามสัญชาตญาณของผู้เป็นแม่มีมากกว่าสิ่งใด นางสอเหลี่ยนแทบไม่ได้ยินเสียงตำหนิจากพวกคนงานด้วยกัน ที่ต้องการให้หญิงสาวเพิ่มความระมัดระวังในการดูแลลูกให้มากกว่านี้
เหมือนยกภูเขาก้อนมหึมาออกไปจากอกเล็กๆ ของนางสอเหลี่ยน หญิงสาวรู้สึกโล่งอกเป็นอย่างมาก เมื่อเห็นเด็กอยู่ใต้กองไม้ที่หล่นทับถมนั้น ไม่ใช่ลูกชายของตน
หลังจากส่งตัวเด็กชายผู้เคราะห์ร้าย ไปรักษาที่โรงพยาบาลในตัวอำเภอแล้ว กลุ่มคนงานต่างก็จับกลุ่มคุยกัน เพื่อหาทางป้องกันไม่ให้เกิดเหตุร้ายอีก
โ อีเหลี่ยน ไอ้โห้และไอ้เส้ง มันก็โตขึ้นทุกวัน เอ็งไม่คิดจะพามันไปเรียนหนังสือหนังหาในเมืองบ้างเหรอไงวะ จะให้มันคลุกดินคลุกโคลน อยู่กับพวกเราชั่วนาตาปีอย่างนี้เหรอะโ
ตาเฒ่ารุ่นคราวพ่อของนางเอ่ยขึ้น ถึงเรื่องอนาคตของเด็กๆ หากอยู่ที่นี่คงมีแต่วันตกต่ำไปเรื่อยๆ ทำให้นางสอเหลี่ยนฉุกคิดขึ้นได้ ซึ่งก่อนหน้านี้หญิงสาวได้ลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท
นางสอเหลี่ยนเติบโตมาในครอบครัวของคนจีน ที่ให้ความสำคัญกับลูกชายมากกว่าลูกสาว นางไม่ได้เรียนหนังสือตั้งแต่เด็ก จึงอ่านหนังสือไม่ออกและเขียนหนังสือไม่ได้
หญิงสาวอยู่กับพ่อแม่จนอายุสิบห้า ก็มีผู้ใหญ่มาทาบทามสู่ขอ ให้แต่งงานกับนายเต๊กเส็งสามีคนปัจจุบัน ตั้งแต่นางออกเรือนก็มาช่วยทำงานกับเขา ที่เหมืองแร่แถวหุบเขาในจังหวัดพังงา อาศัยเงินเดือนไม่กี่สิบบาทจากการเป็นลูกมือช่วยทำกับข้าว เลี้ยงพวกเสมียนในสำนักงานของนายเหมือง พอได้ค่าแรงรายวันมาจุนเจือครอบครัวบ้าง ส่วนอาหารการกินก็กินอยู่กับเขาเสร็จสรรพย
เมื่อได้ โ โห้โ ลูกชายคนแรก นางต้องช่วยหารายได้เข้าบ้านเพิ่มขึ้นอีก ด้วยการรับจ้างซักผ้าของพวกเสมียนในเวลากลางคืน หลังจากคลอด โ เส้งโ ลูกชายคนที่สอง หญิงสาวยิ่งเหนื่อยหนักขึ้นเป็นสองเท่า เพื่อหารายได้ให้เพียงพอกับรายจ่าย ตามจำนวนปากท้องของสมาชิกใหม่ที่ทะยอยมาเพิ่ม
ในเวลาว่างช่วงกลางวัน นางจะมาร่อนทรายหาแร่ดีบุกร่วมกับหญิงชาวบ้านคนอื่น เพื่อเก็บสะสมสินแร่อันมีค่าไว้ในถุงผ้า ก่อนจะนำไปแปรเปลี่ยนเป็นตัวเงิน มาจุนเจือคนในครอบครัว แทบหาเวลาพักผ่อนเอนหลังน้อยมาก วันหนึ่งแม่ลูกสองได้นอนไม่ถึงสามชั่วโมง ก็ต้องตื่นแต่เช้ามาพบวงจรการทำงาน อันเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวันอีก
หญิงสาวไม่คิดจะตีจากงานครัว ซึ่งมีรายได้แน่นอนพอใช้ สำหรับฐานะคนระดับล่างอย่างนาง ถ้าไม่เกิดเหตุร้ายซ้ำสอง
เมื่อนายเต๊กเส็งป่วยเป็นไข้มาลาเรียอาการปางตาย เพราะบริเวณที่ทำเหมืองนั้น มีสภาพเป็นป่ารกชัฏ เต็มไปด้วยยุงก้นปล่องพาหะนำโรคร้าย ที่คร่าชีวิตคนงานเหมืองเสียชีวิตไปแล้วหลายคน ทำให้หญิงแม่ลูกอ่อนคิดถึงความไม่มั่นคงในชีวิต ที่จะอาศัยอยู่ที่นี่ต่อไป
เสร็จจากงานประจำวัน หลังจากกวาดล้างภาชนะอุปกรณ์เสร็จแล้ว ช่วงบ่ายๆ นางสอเหลี่ยนมักจะมารวมกลุ่ม กับพวกหญิงชาวบ้านที่กำลังร่อนแร่ท้ายรางเช่นทุกวัน เมื่อมีโอกาสจึงขอคำปรึกษาจากเพื่อนร่วมงานที่มีประสบการณ์มากกว่า เพื่อขยับขยายตัวเองไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดีกว่าในวันข้างหน้า
โ ถ้าเอ็งมีเงินทุนมากพอ ข้าว่าน่าจะไปขายของที่ภูเก็ตดีกว่า ดูเอาเถิดจังหวัดเล็กๆ คนอยู่ไม่ถึงแสน แต่มีธนาคารเต็มถนนไปหมด แสดงว่าเศรษฐกิจที่โน้นต้องเจริญกว่าที่นี่มาก ถ้าทำอาหารขายให้อร่อย ก็คงจะพออยู่ได้โ
หญิงวัยกลางคนผิวกร้านแดดโบกหมวกเปี้ยวไล่ลมร้อน แนะนำตามคำบอกเล่าของคนอื่น เท่าที่ตนทราบมาให้อีกฝ่ายฟัง
นางสอเหลี่ยนหันไปมองลูกชายสองคน ที่กำลังวิ่งไล่จับกัน แถวคันนาหน้าเหมืองสูบน้ำ จนเนื้อตัวเปียกปอนอย่างสนุกสนาน ไม่ได้ใฝ่ใจถึงเรื่องการเรียน เหมือนผู้เป็นแม่กังวลใจอยู่ขณะนี้
ทั้งๆ ที่รู้ว่า โ โห้โ ลูกชายคนโตเลยวัย ที่ต้องเข้าโรงเรียนภาคบังคับมาสองปีกว่าแล้ว ส่วน โ เส้งโ อายุปีหน้าก็จะครบเกณฑ์เข้าโรงเรียนเช่นกัน แต่นางสอเหลี่ยนไม่ได้ทำหน้าที่ของแม่ที่ดี กลับปล่อยปะละเลยโดยไม่ได้ไตร่ตรองถึงข้อเสียของเรื่องนี้มาเนิ่นนาน
จนกระทั่งเกิดเรื่องไม้หล่นลงทับเด็กที่นี่เมื่อหลายวันก่อน หญิงสาวจะไม่ยอมให้วันเวลาที่ผ่านไปทุกวินาที กลืนกินโอกาสทางการศึกษาของพวกเด็กๆ อีกต่อไป อนาคตของพวกลูกชาย ต้องไม่เศร้าหมองเหมือนตนเด็ดขาด ที่สำคัญต้องไม่อับจนปัญญา เหมือนควายแก่ๆ ตัวที่ทอดน่อง เล็มกินหญ้ายอดอ่อนไปเรื่อยๆ อย่างไม่อาทรร้อนใจ ที่จะถูกเจ้าของนำไปส่งโรงฆ่าสัตว์วันไหน
โ แล้วเอ็งจะไปทำอะไรขายล่ะอีเหลี่ยน?โ
โ ฉันจะไปทำขนมเกี่ยมโก้ยขาย นายหัวเขาชมว่า ฉันทำขนมนี้อร่อยโ
นางสอเหลี่ยนวางแผนอนาคตไว้ เตรียมพร้อมสำหรับที่จะดำเนินการในวันข้างหน้า
โ ผัวข้าเขาพอรู้จักนายหัวเหมืองที่ภูเก็ตหลายคน คงจะฝากฝังผัวเอ็ง ให้ไปทำงานกับเขาได้บ้างโ
เพื่อนผู้หญิงที่อาวุโสมากกว่าอีกคน ช่วยหาช่องทางในการทำมาหากินให้แก่หญิงสาว ภายใต้ร่มเงาต้นตะขบที่มีเพียงต้นเดียวในที่แถวนั้น
โ แล้วมีทุนที่จะไปค้าขายหรือยังล่ะ? ถ้าไม่มีข้าพอจะมีให้เอ็งหยิบยืมโ เพื่อนหญิงที่นั่งอยู่ในกลุ่มรวมๆ กันเสนอตัวจะให้ความช่วยเหลือ
โ ฉันก็พอมีเงินเก็บอยู่บ้าง กะว่าจะเอาแร่ที่ร่อนท้ายราง ที่เก็บสะสมไว้หลายโลไปขาย คงจะได้หลายร้อยอยู่ ถ้าฉันว่างเมื่อไหร่... ฉันจะกลับมาเยี่ยมพวกพี่บ้างนะจ๊ะโ
นางสอเหลี่ยนอดใจหายไม่ได้ ที่จะต้องจากที่นี่ไป เนื่องจากย้ายมาอยู่ในเหมืองนี้นานหลายปี จนเกิดความรู้สึกผูกพันกับผู้ร่วมงานหลายคน

จนสนิทสนมกันแทบจะนับถือเป็นญาติพี่น้องของตนไปโดยปริยาย
จนแล้วจนรอด ...นางสอเหลี่ยนก็ไม่ได้กลับมาเยือนจังหวัดพังงา ตามที่ได้รับปากไว้อีกเลย ทราบข่าวภายหลังว่า เหมืองแร่ที่นั่นได้เลิกกิจการไปแล้ว
****

ย

หลายปีที่ผ่านไปในจังหวัดภูเก็ตโ ฆ

สมัยที่สอเหลี่ยนทำงานอยู่ในเหมือง นางเป็นได้เพียงคนงานตัวเล็ก ๆย ที่รู้จักกันดีในกลุ่มกุลีร้อยกว่าคนเท่านั้น แต่เมื่อย้ายมาอยู่ในจังหวัดภูเก็ต
นางได้ทำขนมเช้าส่งฝากขายตามร้านกาแฟร่วมกับสามี และรสชาติแห่งความอร่อยได้กลายเป็นที่เลื่องลือไปทั่วเขตอำเภอกะทู้ ขนมที่สร้างชื่อเสียงให้แก่นาง
จนเป็นที่รู้จักแก่ชาวบ้านแถวตลาดสด ก็คือ โ ขนมเกี่ยมโก้ยโ

ปกติคนภูเก็ตนิยมรับประทานขนมสดกับกาแฟเป็นอาหารมื้อเช้า มักจะนึกถึง โ ขนมเกี่ยมโก้ยโ เจ้าที่อร่อยต้องเป็นของนางสอเหลี่ยนเท่านั้น
ซึ่งเนื้อขนมทำมาจากแป้งข้าวเจ้าบ่มพอดี ไม่แข็งหรืออ่อนเหลวจนเกินไป อีกทั้งน้ำจิ้มที่ใช้ราดหน้าก่อนรับประทาน รสหวานเผ็ดกลมกล่อมพอดี โดยมี โ เส้งโ
และ โ โห้โ เป็นลูกมือคอยช่วยทำขนมหลังเลิกเรียน แทนที่จะได้ออกไปวิ่งเล่นเหมือนเด็กคนอื่น ๆ
นอกจากขนมเกี่ยมโก้ยแล้ว นางสอเหลี่ยนยังทำขนมพื้นเมืองภูเก็ตไม่ต่ำกว่าสิบชนิด ได้แก่ย จี้โจ้ โก้ยเบ่งก๊าย ฉ้ายทาวโก้ยย อ่าโป้งย โก้ซุ้ยย
เจี๊ยะโก้ยย เปาล้างย โก้ยต่าหล้ามย อังกู๊ย ฮวดโก้ยย แบ๊ฮั่วจี้

เสียงโขลกตำพริกให้ละเอียด ดังขึ้นในตอนเช้ามืดทุกวัน เพื่อทำน้ำจิ้มปรุงรสขนมเกี่ยมโก้ยให้อร่อยย ซึ่งเป็นหน้าที่ประจำของโห้ลูกชายคนรองที่ลุกขึ้นมาตั้งแต่ตีสี่
ในขณะเดียวกันก็ต้องคอยป้อนน้ำข้าวต้มแก่ โ อ้านโ ลูกชายคนที่สาม เพิ่งจะหัดเดินเตาะแตะไปด้วย ส่วนเส้งโตเป็นหนุ่มรุ่นกระทง
ข้อแขนล่ำสันเพราะได้ช่วยแม่ผ่าฟืนโบ๊ก ๆ จุดไฟในเตาทุกวัน เพื่อวางกระทะทำขนม จนเนื้อตัวเปรอะเปรื้อนไปด้วยคราบเขม่าควัน เสร็จจากนั้นก็ออกแรงโม่แป้งต่ออีก
จนเหงื่อไหลโซมกาย
โ เมื่อไหร่? พวกเราไม่ต้องเหนื่อย เหมือนพวกลูกๆ ของคุณนายสารภีนะมะ(แม่)ย วัน ๆ ก็ไม่เห็นทำอะไร นอกจากกินแล้วก็เล่น เห็นแล้วอิจฉาจังโ

มีอยู่บ่อยครั้ง ที่ลูกชายทั้งสองมักจะบ่นถึงความยากลำบากในชีวิต เรื่องความเป็นอยู่ที่ไม่สะดวกสบาย เหมือนพวกลูก ๆ ของคุณนายสารภีภรรยานายอำเภอข้างบ้าน
ที่เอาแต่เล่นกับใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยให้นางได้ยินอยู่เสมอย
โ เพราะพวกเราทำบุญมาไม่ดีแต่ชาติก่อน จึงต้องมาลำบากอย่างนี้ ถ้าพวกสู(เธอ) ไม่อยากลำบาก พวกสูต้องขยันเรียนหนังสือให้เก่ง ๆ
ถ้าเกียจคร้านก็ต้องมาลำบากทำขนมจนตาย เหมือนมะนี่แหละโ

คำสอนของผู้เป็นแม่ ทำให้พวกเด็กๆ เจียมเนื้อเจียมตัว ทำตัวเป็นเด็กที่ดีอยู่ในโอวาทของผู้ให้กำเนิดตลอดมา ไม่เคยทำให้นางสอเหลี่ยนต้องเหนื่อยใจ
จากความประพฤติที่ผิดลู่ผิดทาง พวกเขาจึงก้มหน้าก้มตายอมรับความจริง ด้วยการทำงานหนักช่วยเหลือแม่ และตั้งใจเล่าเรียนอย่างเต็มกำลังความสามารถย
จนโห้และเส้งได้รับทุนการศึกษาอยู่สม่ำเสมอ
โ เดือนสามนี่ หลู้(เอ็ง) อย่าลืมบอก ให้มะหลู้ทำขนมเข่ง ไปให้คุณนายสารภีสิบชิ้นนะโ
ลูกค้าขาประจำสั่งขนมต่อหน้าโห้ ขณะที่เขากำลังยกตะกร้าขนมลงจากรถจักรยาน เพื่อนำไปฝากขายตามร้านกาแฟ ก่อนจะไปเรียนหนังสือตอนเช้า
ลับหลังเด็กหนุ่มไปแล้ว ...พวกชาวบ้านกล่าวถึงพวกลูกของนางสอเหลี่ยน ด้วยความชื่นชมว่า
โ เด็กที่มันเคยลำบากมาก่อน ต่อไปมันจะได้รู้จักคิด รู้จักใช้เงิน อนาคตข้างหน้าลูกชายอี๋สอเหลี่ยนไม่ลำบากแน่โ
โ ไม่จริงมั้ง! เด็กที่คาบช้อนเงินช้อนทอง กูเห็นมันสบายอย่างไง มันก็สบายอย่างนั้น ไม่เห็นลำบากอะไร ดูอย่างพวกลูกคุณนายสารภีซิโ
อีกคนในวงสนทนา แย้งขึ้นด้วยน้ำเสียงทีเล่นทีจริงตามประสาคนชอบขัดคอย ทราบข่าวมาว่า
เมื่อคืนลูกชายคนสุดท้องของคุณนายสารภีจัดงานเลี้ยงวันเกิดอย่างเอิกเกริก ผลไม้ต่างประเทศราคาแพงที่หากินได้ยาก อย่างเช่นแอปเปิ้ล สาลี่และองุ่น
ถูกนำมาเสิร์ฟให้แก่แขกในงาน จนเป็นที่กล่าวขานอย่างกว้างขวาง สำหรับคนระดับล่างไปหลายวัน
โ ดูหนังดูละครต้องดูตอนจบ บางคนต้นร้ายปลายดี บางคนต้นคดปลายตรง พวกยากจนไปเป็นเศรษฐีน่ะ ปรับตัวไม่ยากหรอก แต่พวกเศรษฐีตกยากน่ะทำใจลำบาก
ข้าเห็นมามากต่อมากแล้ว อย่าเพิ่งชะล่าใจไปเลยโ
โ พูดแต่เรื่องชาวบ้านอยู่นั่นแหละ ขนมเกี่ยมโก้ยของตน(คุณ) กินได้แล้ว ราดน้ำจิ้มแล้วรีบกินซะ เดี๋ยวมันพองหมดย
เดี๋ยวจะโทษฝีมือทำขนมของแม่สอเหลี่ยนไม่อร่อย เพราะตนนั่นเป็นคนชอบวิจารณ์คนอื่นอยู่ร่ำไปโ

บนโต๊ะตรงหน้าของกลุ่มลูกค้าขาประจำร้านกาแฟ มีถาดวางขนมเช้า ซึ่งเกิดจากแรงกายของนางสอเหลี่ยนหลายสิบชิ้น
เสมือนหนึ่งเป็นตัวแทนของคนในครอบครัวของนางสอเหลี่ยน ที่ร่วมนั่งฟังการสนทนาของพวกเขาอยู่ด้วย อย่างไม่มีปากเสียงย

แสงตะวันยามรุ่งอรุณที่หลายคนชมนักหนาว่า สวยสดชื่นนัก นางสอเหลี่ยนไม่เคยพินิจถึงความงามเลิศล้ำในธรรมชาตินั้นเลย
นอกจากกุลีกุจอลุกขึ้นรีบมาทำขนมส่งลูกค้าตามร้านกาแฟ ให้ทันเวลาก่อนหกโมงเช้าย นางขลุกอยู่แต่ในครัวตลอดทั้งวัน มือไม่ว่าง เหนื่อยสายตัวแทบขาด
ตั้งแต่โม่แป้ง ขูดมะพร้าว คั้นกะทิ เคี่ยวน้ำตาล กวนข้าวเหนียว นึ่งขนม ฯลฯ กระทั่งมืดค่ำนางก็ต้องห่อขนมหลายร้อยห่อ เพื่อเตรียมนำไปส่งในวันรุ่งขึ้น

หญิงร่างเล็กลูกสามแทบจะไม่เคยพิศมองความงามของดวงตะวัน แบบเต็มตาสักครั้งในชีวิต นอกจากแสงอาทิตย์ที่บ่งบอกว่า มืดและสว่างผ่านทางลานซักล้าง
ที่มีบ่อน้ำอยู่กลางบ้านเท่านั้น วงจรชีวิตของนางสอเหลี่ยนเป็นอยู่อย่างนี้อยู่นานหลายปี

สองปีให้หลังมานี้ นางสอเหลี่ยนเริ่มมีเงินทุนมากพอจะจ้างคนงานชาวอีสานช่วยทำขนมอีกคน เพื่อมาทดแทนแรงงานของสามีที่เพิ่งจะมาเสียชีวิต
กอร์บกับช่วงนั้นให้สอบชิงทุนไปเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯได้ย หน้าที่ช่วยแม่ทำขนมจึงตกหนักที่เส้งคนเดียว ส่วนอ้านลูกชายคนเล็ก
ยังเยาว์เกินไปที่จะช่วยงานได้ ตั้งแต่เช้าตรู่จนพลบค่ำนางสอเหลี่ยน มักจะหมดไปกับการทำขนมในบ้านมากกว่าย แทบไม่มีเวลาจะไปพูดคุยพบปะกับเพื่อนบ้าน
นางจึงไม่ค่อยมีเรื่องกระทบกระทั่งกับผู้ใด

จนกระทั่งบ่ายวันหนึ่งโ ฆ คุณนายสารภีภรรยานายอำเภอ ผู้เป็นเจ้าของห้องแถวที่นางสอเหลี่ยนเช่าอยู่ ได้เข้ามาต่อว่าต่อขานนางเสียยกใหญ่
โ ฉันมีเรื่องจะมาบอกแม่สอเหลี่ยนให้รู้ว่า เงินที่บ้านฉันหายไปยี่สิบบาท มันน่าจะเป็นฝีมือของเจ้าอ้านย เหตุที่น่าสงสัย
เพราะวันนั้นมีลูกชายหล่อนและตาพจน์ลูกชายฉันอยู่ในบ้านสองคน ถึงอย่างไรลูกชายฉันไม่มีนิสัยขโมยอยู่แล้ว เรื่องนี้แม่สอเหลี่ยนต้องจัดการให้ฉันนะโ
ทันทีที่เห็นหน้าลูกชายคนเล็กกลับจากโรงเรียน นางสอเหลี่ยนจึงลงมือเฆี่ยนตีสั่งสอน ตามที่ได้รับปากอีกฝ่ายเอาไว้
โ อ้านไม่ได้ลักของคุณนายเขานะมะโ
ฝ่ายลูกชายนั่งเช็ดน้ำตาป้อย ๆ บอกความจริง หลังจากถูกเฆี่ยนตี โดยที่แม่ยังไม่ได้สอบถามข้อเท็จจริงก่อนถูกลงโทษ
โ เราคนจนก็อยู่ส่วนเรา ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าเข้าไปยุ่มย่ามในบ้านเขา ของเขาราคาแพง ถ้าเข้าไปแล้ว ของหาย ...เขาก็ต้องโทษเราเป็นธรรมดาโ
นางสอเหลี่ยนเตือนลูกด้วยความน้อยใจ ที่ถูกคนอื่นข่มเหงโดยไร้หนทางตอบโต้

เมื่อเส้งเพิ่งกลับมาจากนำอาหารไปให้หมูที่คอกหลังบ้าน เห็นน้องชายคนเล็กนั่งร้องไห้ เมื่อซักไซ้ไล่เรียงหาข้อเท็จจริงแล้ว พอจะเดาเรื่องออก แต่ก็ไม่ได้ตำหนิแม่
เพราะคุณนายสารภีเป็นลูกค้าประจำรายใหญ่ ที่คอยสั่งขนมจากแม่อยู่เสมอ อีกทั้งเป็นเจ้าของห้องแถวที่พวกตนเช่าอยู่ด้วย เขาจึงปลอบใจน้อง ด้วยการทำ
ลูกล้อให้เล่น
โ โตขึ้นอ้านอยากเป็นอะไรล่ะ?โ เส้งพาน้องมาเล่นที่สนามหญ้า ใกล้ตึกที่ว่าการอำเภอ มองออกไปข้างหน้าเห็นเรือนไม้สักทองสองชั้นของคุณนายสารภี
โดดเด่นมาแต่ไกลจากละแวกนั้น
โ งานอะไรก็ได้ ที่ได้เงินเยอะๆ ไม่ต้องทำขนมเหมือนมะ แล้วโก้(พี่ชาย) อยากเป็นไรล่ะ?โ
โ โก้อยากเป็นนายอำเภอ งั้นอ้านก็ต้องขยันเรียนให้เก่ง ๆ อย่าทำให้มะต้องหนักใจโ
อ้านพยักหน้ารับคำไปอย่างเชื่อฟัง เพราะพี่ชายคนกลางเป็นคนดูแลเขา คอยป้อนข้าวป้อนน้ำรองจากแม่ จึงทำให้เขาสนิทสนมพี่ชายคนนี้มากกว่าพี่ชายคนโต

เส้งมองไปยังบ้านคุณนายสารภี เห็นคนงานกำลังตกแต่งบ้านด้วยโคมไฟหลากสีและกระดาษแก้วสีสันต่างๆ ห้อยระโยงระยาง
เสียงเพลงลูกทุ่งคึกคักดังแว่วมาพอให้ได้ยิน ราวกับต้องการประกาศให้ชาวบ้านที่ผ่านไปมาให้ทราบว่า บ้านตัวเองกำลังจะจัดงานลี้ยงในตอนเย็นนี้
โ เห็นว่าเจ้านายใหญ่มาจากบางกอก นายอำเภอต้องต้อนรับกันหน่อย เลี้ยงดูนะดีแน่ แต่ปู่เสื่อยังไม่แน่ใจ เอาใจนายเก่งอย่างนี้รับรองสองขั้นได้ทุกปีแน่โ
โ โบราณว่าสิบพ่อค้าไม่เท่าหนึ่งพระยาเลี้ยง เห็นจะจริงแล้วล่ะ ฉันเห็นอีคุณนายอำเภอเปลี่ยนทองเส้นโตไม่เว้นแต่ละเดือน บ้านแกมีนายหัวเหมืองเข้าออก
ทั้งหน้าบ้านและหลังบ้านไม่เว้นแต่ละวัน ค่าของเล่นลูกแกน่าจะมากกว่า ค่าขายขนมของแม่สอเหลี่ยนทั้งเดือนเสียอีกโ
คำพูดของพวกชาวบ้านที่นิยมยกย่องอาชีพราชการโดยเฉพาะตำแหน่ง โ นายอำเภอโ เป็นเหตุจูงใจให้เส้งถึงกับตั้งความปรารถนาอย่างแรงกล้าว่า
เขาต้องขวนขวายไขว่คว้าทำอาชีพนี้ให้จงได้ เพื่อจะได้นำพาชีวิตของเขาและครอบครัวไปสู่หนทางที่ดีกว่าเก่า
โ ท่านอธิบดีอยากได้ขนมโกซุ้ยไปกินระหว่างเที่ยงนี้ ท่านบอกว่าแม่เหลี่ยนทำอร่อยกว่าขนมเค้กในบางกอกเสียอีก ก่อนเย็นฉันจะให้เสมียนที่อำเภอมารับนะ อ้อ!
ฉันนำขนมเค้กมาให้พวกเด็กกินด้วย ดีกว่าเหลือทิ้งเปล่าโ

พี่น้องสองคนได้ยินเสียงคนรับใช้คุณนายสารภีชัดเจน ก่อนจะเดินเข้ามาในบ้าน พยายามซ่อนตัวไม่ให้อีกฝ่ายเห็นเด็ดขาด
ด้วยเกรงจะถูกฝ่ายตรงข้ามว่าเหยียดหยามให้อ้านเสียใจอีก เส้งตั้งใจไว้ตอนแรกแล้วจะไม่กินขนมเค้กกล่องนั้นเด็ดขาด ด้วยเกลียดยายคุณนายผู้ดีเข้าไส้เหลือเกิน
เมื่อเห็นพี่ชายไม่ไยดีต่อขนมเค้ก อ้านต้องทำไม่สนใจเช่นกัน น้องคนสุดท้องไม่กล้าแม้นแต่กลืนน้ำลายของตัวเอง ด้วยความอยากกินตามประสาเด็ก ๆ ให้พี่ชายเห็น
เพราะกลัวเส้งจะโกรธ
เส้งเปรียบเทียบเห็นความแตกต่างย ระหว่างแม่และบริวารของคุณนายสารภีเด่นชัดราวฟ้ากับดิน แม่ของเขาได้แต่ก้มหน้ารับคำสั่งอย่างนอบน้อม
ส่วนหญิงรับใช้ซึ่งอยู่ในฐานะคนระดับล่างใกล้เคียงกับนางสอเหลี่ยน ฝ่ายนั้นถือตัวอวดดีไม่แพ้คุณนายสารภี
เมื่อสั่งการแล้วได้แต่เดินเชิดหน้าคอตั้งไปขึ้นรถยนต์คันงาม ที่มีเจ้านายผู้หญิงนั่งโบกพัดวีคอยอยู่ด้วยความหงุดหงิด
โ นังซีนแกลงไปช่วยทำขนมกับแม่เหลี่ยนเหรอไงยะ รู้มั้ยว่าฉันรอแกตั้งนานแล้ว ถ้าไม่ลุ้นให้ผัวฉันติดยศเพิ่มขึ้นในปีนี้ ฉันไม่อยากจะลงไปเสวนากับพวกคนจน

ให้เสียปากหรอกโ
สักวันหนึ่ง ...เส้งจะต้องมีรถยนต์คันหรูอย่างนั้นให้ได้บ้าง บ้านจะต้องหลังใหญ่กว่า อลังการกว่าบ้านของคุณนายสารภีให้ได้ย อีกสิบปีเราค่อยมาดูกัน
เด็กหนุ่มรุ่นนมแตกพานเพิ่งจะทำบัตรประชาชนเมื่อเดือนก่อน บอกกับตัวเองด้วยความมุ่งมั่นเช่นนั้น เขาหวังไว้ก่อนอาทิตย์จะอัสดง
เนื่องจากวันนี้เด็กหนุ่มไม่สามารถทำอะไรได้ดีมากกว่านี้ เพราะไม่กี่นาทีข้างหน้า ความมืดก็จะโรยตัว ลงมากลบความสว่าง จนดำสนิทไปทั่วทุกแห่งหน

****

พ.ศ.2549... เป็นปีที่เฉลิมฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช
คุณนายสารภีในวัยชราไม่ได้มีสง่าราศี เหมือนครั้งที่สามีรับตำแหน่งราชการใหญ่โต หลังจากนายอำเภอเกษียณอายุราชการได้ไม่นาน
เขาก็ตายกะทันหันด้วยโรคหัวใจย ย ย เนื่องจากนางเคยใช้เงินทองฟุ่มเฟือยมาตลอด ทำให้ต้องตกอยู่ในสภาพลำบาก
รวมทั้งลูกชายลูกหญิงก็พลอยติดนิสัยนี้มาจากแม่ด้วย นอกจากพวกเขาไม่ได้ช่วยทำงานหาเงินเข้าบ้านแล้วย มีแต่จะล้างผลาญทรัพย์สินให้หมดสิ้นไปอย่างรวดเร็ว
กระทั่งเงินบำนาญก้อนสุดท้ายของนายอำเภอหลังตาย ที่ได้มาครั้งล่าสุดก็หมดไปกับค่าใช้จ่ายในแต่ละวัน เมื่อไม่มีรายได้จากผู้นำครอบครัว
ฐานะความเป็นอยู่ก็เริ่มฝืดเคือง จนต้องนำทรัพย์สินของใช้ราคาแพงที่สะสมมาตั้งแต่แรกครั้งที่นางมีบารมีออกขาย
โ พอไม่มีเงินย ก็โผกลับมาย เหมือนนกปีกหักเลยนะแก งานการน่ะหัดทำเสียมั่ง นี่ฉันเลี้ยงแกโต มาจนป่านนี้มีมั้ย? ที่หยิบยื่นให้ฉันสักแดงเดียวโ
โ ไม่เอาหรอกคุณแม่ เรื่องอะไรจะไปทำงานให้ลำบาก สมบัติเก่าของคุณพ่อที่หาไว้ ขายจนหมดบ้าน ใช้ชาตินี้ก็ไม่หมดย เรื่องอะไรต้องทำงานหาเงินให้เหนื่อย
เราไม่ใช่ชนชั้นขายแรงงานนะครับ คุณแม่คิดอะไรให้ยุ่งยากปวดหัวเปล่า ๆ กล่องถมทองฝังมุกใบนี้ของคุณพ่อ ผมว่าน่าจะขายเอาเงิน ไปเที่ยวเล่นดีกว่าโ
ย โ กล่องนั่นแกวางไว้เลยนะ เพราะแกคิดอย่างนี้ซิ สมบัติบ้านเราถึงได้ร่อยหรอลงทุกวัน แกไม่คิดขายหน้าชาวบ้านชาวช่องคนอื่นบ้างเหรอไง
ที่ขายสมบัติเก่ากินทุกวันเนี่ยโ
ย โ คุณแม่อย่าหวงของไปหน่อยเลยครับ กล่องแบบนี้ของคุณพ่อมีตั้งเยอะตั้งแยะ ขายใบเดียวจะเป็นไรไป เอาไปขายเผื่อได้เงินมาใช้บ้างโ
ย โ ฉันไม่ให้ก็ไม่ให้ซิ จะไปไหนก็เชิญ ถ้าให้ดีไปให้พ้นหน้าฉันเลย ไอ้ลูกล้างผลาญ ไม่มีใครได้ดั่งใจสักคนเลยโ

การทะเลาะระหว่างแม่ลูกอย่างนี้ ดังแว่วมาให้นางสอเหลี่ยนได้ยินอยู่บ่อย ๆ ขณะที่หญิงชราเดินออกกำลังกาย
ผ่านมาทางหน้าบ้านไม้สักทองของคุณนายสารภีตอนเย็นเป็นประจำ แต่นางก็ได้แต่เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ คิดว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวของอีกฝ่าย
อย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวเป็นดีที่สุด

สำหรับวันนี้ โ ฆนางสอเหลี่ยนต้องการมาเชิญคุณนายสารภี
ไปร่วมงานฉลองรางวัลแม่ตัวอย่างที่ตัวเองไปรับมาจากพระหัตถ์ของพระบรมวงศานุวงศ์เมื่อสองวันก่อนย
ในฐานะเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่เคยอยู่เห็นหน้ามาหลายสิบปีย ย ย ช่วงหลังที่หญิงม่ายลูกสามหายหน้าหายตาไประยะหนึ่ง เนื่องจากไปอยู่กับลูกชายคนโตย
ซึ่งเป็นผู้พิพากษาที่กรุงเทพฯ แต่ด้วยสุขภาพของหญิงชราไม่ค่อยดี ประกอบกับความคิดถึงบ้าน ผู้เป็นแม่ถึงบ่นกับพวกลูกชายว่า อยากจะกลับมาอยู่ภูเก็ต
พวกเขาจึงคิดหาที่อยู่ใหม่ให้แก่บุพการี ครั้นจะไปหาบ้านเช่าซอมซ่ออยู่อย่างแต่ก่อน คงจะไม่เหมาะสมกับฐานะและตำแหน่งของลูกชายทั้งสามอีกแล้ว

ลูกชายคนเล็กที่เป็นนักธุรกิจใหญ่ทราบมาว่า บ้านทรงไทยสองชั้นของคุณนายสารภีกำลังประกาศขาย พวกเขามีความคิดจะซื้อที่ผืนนั้น
เพื่อขยับขยายบริเวณบ้านหลังใหม่ให้มีเนื้อที่กว้างขึ้นย สำหรับใช้เป็นที่ปลูกไม้ดอกไม้ผลให้แก่ผู้สูงอายุ จะได้อยู่กับธรรมชาติอย่างสงบสุขในบั้นปลายของชีวิต
โ มีบ้างมั้ย? ที่พวกแกทำให้ฉันสบายใจบ้าง ดูลูกของแม่เหลี่ยนซิ ตอนนี้เป็นใหญ่เป็นโตทั้งนั้น คนโตเป็นผู้พิพากษาย คนกลางเป็นถึงนายอำเภอ
คนเล็กเป็นนักธุรกิจ ส่วนพวกแกเป็นได้แค่พวกนักเลงตามผับตามบาร์ เซอะ ไม่เป็นโล้เป็นพายเสียเลย ทำไมชีวิตฉันจึงตกต่ำลงทุกวันนะ ฉันขายหน้าชาวบ้านแถวนี้
แทบจะเอาปี๊บคลุมหัวอยู่แล้วโ

คำพูดเปรียบเปรยที่พาดพิงมาถึงพวกลูก ๆ นางสอเหลี่ยนในทางที่ดี แม้จะใช้น้ำเสียงที่ไม่ค่อยพอใจ ดังผ่านออกมาจากปากของอดีตคุณนายผู้ตกอับ
ทำให้หญิงม่ายชราลูกสามไม่เคยนึกถือสาผู้ที่มีฐานะสูงกว่า เพราะเจียมเนื้อเจียมตัวในชาติกำเนิดตัวเองดีว่า ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีอะไรเทียบกับอีกฝ่ายได้เลย

เมื่อเดินมาถึงหน้าบ้าน ครั้นจะส่งเสียงเรียกให้เจ้าของบ้านออกมา ประตูรั้วก็เปิดผัวะอย่างรวดเร็ว โ นายพจน์โ
ลูกชายของคุณนายสารภีเห็นหน้านางสอเหลี่ยนแม้จำหน้าได้ แต่ก็ทำไมรู้จัก ได้แต่รีบเดินผ่านหน้าไปรวดเร็ว เนื่องจากในสมัยก่อนได้เคยดูถูกคนจนแถวนี้ไว้มาก
โ ไปเล้ย อยากไปไหน ก็ไปให้หมด ทั้งตัวผู้ตัวเมียนะ เวลาฉันขายบ้านแล้ว อย่าโผล่หน้ามาขอเงินฉันก็แล้วกัน ไอ้ลูกไม่รักดี!โ
เสียงด่าทอของผู้เป็นมารดาดังตามหลัง ทันทีเมื่อพบหน้าผู้มาหา อดีตคุณนายอำเภอจึงลดระดับเสียงลง รีบกุลีกุจอจัดแจงหาที่นั่งให้อีกฝ่าย
โ นั่งก่อนซิจ๊ะ แม่เหลี่ยน มีธุระอะไรกับฉันเหรอเปล่า? พวกลูก ๆ ทำให้ฉันไม่สบายใจอยู่บ่อย ๆ ถ้าได้ยินอะไรที่พลั้งพลาดไป ฉันขอโทษด้วยจ๊ะโ
โ คือ...อิฉันจะมาเชิญคุณนายไปงานเลี้ยงคืนพรุ่งนี้นะคะโ
โ ใครจะแต่งงาน หรือจะบวชลูกชายคนไหนจ๊ะ?โ คำถามของคุณนายพยายามคาดเดาไปต่าง ๆ นานา

โ คือพวกลูก ๆ จะจัดงานฉลองรางวัลแม่ตัวอย่างให้อิฉันค่ะโ
โ ออ! เหรอจ๊ะ แต่ฉันยังไม่กล้ารับปากหรอกนะว่า จะไปได้เหรอเปล่า?โ ย
คำตอบที่ได้นั้นทำให้คุณนายสารภีหน้าเสียชั่วขณะหนึ่ง คิดไม่ถึงว่า คนที่หาเช้ากินค่ำอย่างแม่สอเหลี่ยน จะได้มีโอกาสจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่โต
เหมือนอย่างตนในอดีตที่เคยรุ่งโรจน์ ด้วยจิตที่คิดริษยา ทำให้คุณนายสารภีรีบปฏิเสธไปก่อน ไม่ได้ถนอมน้ำใจของผู้มาชวนแม้แต่น้อยนิด
โ ไม่ว่างก็ไม่เป็นไรค่ะโ ย น้ำเสียงที่ตอบออกมาค่อนข้างผิดหวังเล็กน้อยย เมื่อได้รับคำตอบของอีกฝ่าย ทั้ง ๆ ที่ อุตส่าห์มาเชิญด้วยตนเอง

คุณนายสารภีสังเกตเห็นถึงความหม่นหมอง ที่เริ่มฉายชัดบนใบหน้าของผู้มาเยือน ด้วยเกรงว่านางสอเหลี่ยนจะไปห้ามพวกลูก ๆ ไม่ให้ซื้อบ้านของตน
พลอยทำให้ชวดเงินก้อนโต นางจึงแกล้งพูดเอาใจว่า
โ เอ๊ะ! ฉันนึกขึ้นได้แล้ว พรุ่งนี้ฉันไม่ติดอะไรที่ไหนน่า ฉันไปได้จ๊ะแม่เหลี่ยนโ

คุณนายสารภีทำท่าเอามือแตะหน้าอก เล็บนิ้วที่ไว้ยาวแล้วตกแต่งด้วยสีเคลือบอย่างสวยงาม เมื่อวัยสาวคงสภาพไว้อย่างไร ตอนนี้ก็คงสภาพนั้นไว้ไม่มีผิด
แต่เมื่อนางสอเหลี่ยนก้มลงดูเล็บของตนที่สั้นกุด อีกทั้งฝ่ามือที่หยาบกร้าน ซึ่งมีไว้สำหรับทำงานหนักมาตลอดชีวิตเท่านั้น จำใจต้องยอมรับว่า
ตัวเองอยู่ในฐานะที่ต่ำต้อยกว่าอีกฝ่ายมาตลอด ไม่คิดเผยอตนขึ้นข่มท่าน แม้แต่จะคิด

โ ขอบคุณม้ากมากค่ะย ...อิฉันขอตัวกลับก่อนนะคะโ นางสอเหลี่ยนยกมือไหว้ก่อนอำลา จิตใจรู้สึกแช่มชื่นขึ้นทันที ที่อีกฝ่ายรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะ
โ ฉันจะพยายามไปจ๊ะ ส่วนเรื่องขายบ้าน อย่างไรก็ขอฝากแม่เหลี่ยนให้เป็นธุระด้วยนะจ๊ะ ตอนนี้ฉันต้องการใช้เงินอย่างด่วนโ
น้ำเสียงตอกย้ำอีกครั้ง แม้จะมีความเกรงใจอยู่ในที แต่ก็ไม่วายวางอำนาจให้นางสอเหลี่ยนทำตามคำสั่งของอีกฝ่าย
โ ค่ะ อิฉันจะไปเร่งให้พวกลูก ๆ อีกทาง ไม่ต้องห่วงค่ะโ
คุณนายสารภีเดินมาส่งแขกถึงหน้าประตูรั้ว ให้ความสำคัญของอีกฝ่ายเทียบเท่าตนเอง

นางสอเหลี่ยนเดินลับหายไปทางตึกหลังใหญ่ ที่เพิ่งทาสีเสร็จใหม่ ๆ บ้านหลังนั้นได้สร้างความสนใจให้ผู้คนที่ผ่านไปมาแถวนั้น หันกลับไปมองด้วยความชื่นชม
ในความสวยงามของศิลปะการประดับปูนปั้น ระหว่างชาติตะวันออกและชาติตะวันตก ที่ผสมกลมกลืนได้อย่างลงตัว ที่ภาษาช่างเรียกว่า โ ชิโนโปรตุกีสโ ย
ซึ่งสร้างเลียนแบบมาจากคฤหาสน์เก่าของคหบดี ที่ร่ำรวยมาจากการทำเหมืองแร่ในอดีต ที่คนในท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ตเรียกว่า โ อังมอเหลาโ

คฤหาสน์นั้นใหญ่มาก มีมุขด้านหน้าอาคารเป็นรูปโค้งครึ่งวงกลมขนาดใหญ่ สามารถขับรถยนต์เข้าไปจอดถึงที่ เพื่อรับนางสอเหลี่ยนขึ้นจากหน้าบ้านได้สะดวก
ซึ่งนางเองก็ไม่เคยคาดฝันว่า จะได้อยู่ในตึกหลังใหญ่ขนาดนั้น แต่ตอนนี้พวกลูกชายได้สร้างฝันนั้นให้เป็นจริงแล้ว

กระดาษสายรุ้งที่ห้อยระโยงระยางอย่างสวยงาม ส่องประกายเลื่อมงามพราวระยิบระยับ ดวงไฟหลากสีที่สว่างวาววิบวับ
รอรับการจัดเลี้ยงวันเกิดของผู้อาวุโสในวันพรุ่งนี้ย ทำให้คนซึ่งผ่านไปมาพอเดาออกว่า ที่นี่คงจะต้องจัดงานใหญ่โตแน่นอน

สำหรับบริเวณนี้ในอดีต เคยเป็นเพียงห้องแถวไม้เก่ามุงหลังคาสังกะสีไว้ให้คนจีนเช่า เพียงแค่คุ้มแดดคุ้มฝนได้เท่านั้น
ส่วนบ้านไม้สักสองชั้นหลังคาทรงปั้นหยาของคุณนายสารภี ดูจะโออ่าหรูหราที่สุดในสมัยนั้น แต่ตอนนี้มันกลับกลายเป็นอาคารไม้หลังเก่า ๆ คร่ำครึรอวันรื้อถอนทำลาย
เพื่อใช้พื้นที่ตรงนั้นเป็นสวนปลูกไม้ประดับของบ้านนางสอเหลี่ยนย ที่วันนี้มีคนนับหน้าถือตาหญิงชรา ในฐานะของแม่
ซึ่งมีบุตรชายทั้งสามคนประสบความสำเร็จในอาชีพและเรื่องส่วนตัว

เมื่อคิดถึงตอนนี้ น้ำตาของคุณนายสารภีได้แต่ไหลย้อยกลับเข้าไปในทรวงอกด้วยความชอกช้ำใจ ที่เรื่องราวในอดีตความรุ่งโรจน์ของตน
มันช่างผ่านไปช่างรวดเร็วเสียเหลือเกิน นับจากนี้ไปชีวิตของคุณนายสารภี คงจะไม่ต่างจากแสงอาทิตย์ ที่กำลังมอดดับลงไปทุกขณะจิต ในยามสนธยาใกล้พลบค่ำ

****

นายสายัณห์ย ตันติกิจ เจ้าของนามปากกา โ สรวิชญ์ ศรีอารยาโ
ย ย ย ย ย ย ย ย ย ก.ย. 49 (นุช)
แก้ไขครั้งที่ (1) 2 ก.ค. 2550(นุช)ย
แก้ไขครั้งที่ (2) 31 ส.ค. 2550(นุช)
แก้ไขครั้งที่ (3) 19 ก.ย. 2550(นุช)
แก้ไขครั้งที่ (4) 12 ต.ค. 2550(นุช)

ย

นายสายัณห์ย ตันติกิจ

เลขที่บัตรประชาชน 3-8399-00124-42-9ย ย ย

บ้านพัก 6/8 ถนนศักดิเดชย ซอยเสาเข็ม หมู่ 9
ตำบลวิชิตย อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ตย ย
83000ย โทรศัพท์มือถือ 086-2726965
E-mail : TANTIKIT 2512 @ THAI.COM

ย

นายสายัณห์ย ตันติกิจ
ตำแหน่ง นักวิชาการสาธารณสุข 6 ว.
งานประกันสุขภาพย สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต
อำเภอเมืองย จังหวัดภูเก็ตย 83000
โทร. (076)212297, 211330 ต่อ 307และ 308
โทรสาร (076)222915

ย คำศัพท์คำยืมจีนฮกเกี้ยน

ประกอบเรื่องข้างต้น

ย

ย โ เกี่ยมโก้ยโ ย ขนมถ้วยสีขาว ทำจากแป้งข้าวเจ้าผสมเกลือเล็กน้อย ใส่น้ำผสมให้เข้ากัน นำไปใส่ถ้วยตะไลแบบแบน นึ่งจนสุก โรยหน้าด้วยกุ้งแห้ง หอมเจียว ต้นหอมซอย เวลารับประทานราดด้วยน้ำจิ้มรสหวานอมเผ็ด

ย โ จี้โจ้โ ขนมทอดใช้แป้งข้าวเหนียวบดผสมน้ำตาลทราย ปั้นเป็นก้อนกลม ใส่ไส้เป็นถั่วลิสงหรือถั่วดำ ผิวภายนอกคลุกด้วยงาให้ทั่ว แล้วนำไปทอดในน้ำมันจนสุก

ย โ โก้ยเบ่งก๊าโ ขนมบ้าบิ่น เป็นชิ้นสี่เหลี่ยมมีความหนาเพียง 1 ซม. ใช้มันสำปะหลัง มะพร้าวและน้ำตาลทรายกวนให้เข้ากัน เมื่อได้ที่แล้วเทใส่ถาดเกลี่ยให้เรียบเสมอกัน ต่อจากนั้นนำไปอบ จนมีสีเรืองๆ แล้วนำมาตัดเป็นชิ้นๆ

ย โ ฉ้ายทาวโก้ยโ ขนมทำจากแป้งข้าวเจ้า แป้งถั่วกระเทียมพริกไทยผสมจนได้ที่ นำไปนึ่งแล้วนำมาทอดในน้ำมันอีกครั้ง รับประทานกับน้ำตาลทราย

ย โ อ่าโป้งโ ขนมทำจากแป้งข้าวเจ้า ไข่ไก่ น้ำตาลและหัวกะทิ ผสมให้เข้ากัน ละเลงบนกระทะที่ตั้งไปบนเตาถ่าน เมื่อสุกได้ที่แล้วนำมาม้วนให้สวยงาม

ย โ โก้ซุ้ยโ ขนมถ้วยสีน้ำตาลทำจากแป้งข้าวเจ้า แป้งมัน น้ำตาลทรายและเกลือ นำไปผสมกับน้ำตาลแดงที่ต้มให้ละลาย กรองพักไว้ให้เย็น แล้วตักใส่ถ้วยเล็กๆ เอาไปนึ่ง พอสุกแล้วแกะออก นำมะพร้าวขูดขาวโรยหน้า

ย โ เจียะโก้ยโ ขนมปาท่องโก๋

ย โ เปาล้างโ ข้าวเหนียวปิ้ง สอดไส้มะพร้าว

ย โ โก้ยต่าหล้ามโ ขนมตะโก้ใบเตย

ย โ อังกู๊โ ขนมเต่าสีแดง ทำด้วยแป้งข้าวเจ้า ใส่สี ใส้ในเป็นถั่วเขียว

ย โ ฮวดโก้ยโ ขนมถ้วยฟู

ย โ แบ๊ฮั่วจี้โ ขนมสี่ขา ทำมาจากแป้งสาลี แป้งเชื้อ(ผงฟู) เกลือและน้ำตาลทรายนวดให้เข้ากัน พับเป็นรูปไขว้สี่มุม นำไปทอดจนสุก
หมายเหตุ คนไทยเชื้อสายจีนในจังหวัดภูเก็ต นิยมรับประทานขนมร่วมกับกาแฟ เรียกขานขนม โดยมีคำขึ้นต้นหรือคำลงท้ายว่า โ โก้ยโ เสมอ เช่น เกี่ยมโก้ย โก้ยเบ่งก๊า เป็นต้น (คำว่า โ โก้ยโ ในภาษาจีน แปลว่า โ ขนมโ)

ย โ ลูกล้อโ เป็นของเล่นชนิดหนึ่งของเด็กภูเก็ต โดยการนำหลอดด้ายเย็บผ้าเปล่า ๆ มาประดิษฐ์เลียนแบบเฉพาะส่วนล้อของรถ โดยใช้สายยาง (ยางสำหรับรัดของ) เป็นตัวขับเคลื่อน ให้หลอดด้ายวิ่งไปข้างหน้า วิธีเล่น โดยหมุนแกนไม้ยาวด้านข้างไปข้างหน้าหลายรอบ เหมือนการไขลาน หลอดด้ายก็จะเคลื่อนไปข้างหน้าเหมือนล้อรถ